

[Weikop.]

tydelighed vise, at konkurrencen har været så skarp, at der ikke er forekommet nogen mulighed for at forhøje bruttoavanceerne. Det viser igen, at denne bestemmelse har været overflødig.

Må jeg forresten have lov at spørge: Skal bestemmelsen om avancebegrænsning i lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger stadig bibeholdes? Skal vi have tre forskellige love om avancebegrænsning?

På tekstilområdet er som på mange andre områder importen jo nu givet helt fri, og jeg kunne egentlig godt lide at spørge ministeren, om hun virkelig tror, at det indenfor et så vigtigt vareområde, som tekstiler må siges at være, vil være muligt at forhøje avanceerne, og om hun virkelig tror, at det er sagligt nødvendigt at træffe foranstaltninger som de nu foreslåede. Varemangel er der ikke for tiden, og der er ej heller udsigt dertil, tværtimod, importen er fri, og afsætningen er uhyre vanskelig. Det er tre faktorer, der turde overflødigøre indgreb.

Hvis nu ministeren ville medvirke til en prissænkning på det meget vigtige område, som tekstilområdet er — det er jo et meget vigtigt forbrugerområde; børnene skal have tøj, arbejderne skal have arbejdstøj, alle den slags nødvendige ting skal købes — så skulle regeringen hellere medvirke til at få omsætningsafgiften afviklet. Forbrugerne betaler nu over 200 mill. kr. til finansminister Kampmann for at købe det mest nødvendige tøj. Her burde regeringen sætte ind, her burde regeringen hjælpe forbrugerne fremfor at gentage nogle avancebestemmelser, som altså på dette område tydeligt har vist sig at være overflødige. Og man må jo heller ikke glemme, at vil man bekæmpe inflationen også efter de retningslinier, der er fremsat fra mit partis side, er der her en vej frem, det har vi påpeget flere gange.

Man får et levende indtryk af, synes det mig, at regeringen skal finde en synde-buk, og man må spørge, hvor ministeren eller regeringen har beviset for, at de er-

hvervsdrivende ikke har holdt avancerne indenfor rimelige grænser. Såvidt jeg ved, har den højtærede handelsminister for ikke længe siden ladet foretage nogle undersøgelser, som skal have vist, at der ikke har været anledning til — det var vist indenfor detailhandelens område — at hejse fare-signal, og det forekommer mig, at jeg har hørt det samme ved nogle møder, hvor den højtærede minister har været tilstede.

Dernæst kan man spørge, om prisudviklingen her i landet har formet sig på en anden måde end i de øvrige skandinaviske lande, om priserne er højere her i landet end i disse lande. Jeg kunne måske spørge regeringen, om den har skævet til de resultater, Norge har opnået ved sine stærke indgreb overfor det norske erhvervsliv, indgreb, der bl. a. har formet sig som en temmelig skarp priskontrol. Såvidt jeg kender til det, har prisforholdene i de andre skandinaviske lande ikke formet sig på en sådan måde, at man kan sige, at Danmark på prisområdet har en ugunstig stilling. Engrospristallet i Norge er fra 1948 til 1956 steget 57 pct. — i Danmark er det steget 41 pct. — og det endskønt der i Norge har været gennemført priskontrol på en måde, som ikke er eller har været kendt her i landet. Dette turde måske vise, at det er at foretrække at lade konkurrencen ordne tingene fremfor et af staten oprettet prisreguleringskontor.

Det er imidlertid ikke alene i Norge, engrospristallet er steget stærkere end i Danmark. Både i Sverige og i Finland er engrospriserne steget stærkere end her i landet, og ser man på leveomkostningsindekset i de fire nordiske lande, viser det sig, at stigningen har været stærkest i Finland og mindst i Danmark. Dette kunne måske sige regeringen, at man skal være varsom med indgreb, når man ser, at indgreb har givet resultater andre steder, som vi i hvert fald ikke tilstræber.

Kan man så som begrundelse for lovfor-slagetets fremkomst hævde, at de erhvervsdrivendes indtægter i de senere år er steget langt stærkere end andre befolkningsgrup-